

Zvierací záchranári

Hľadá sa šteniatko

Sue Mongredien
Ilustroval Jon Davis

Podľa skutočného príbehu

FRAGMENT

Zvierací záchranári Hľadá sa šteniatko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sue Mongredien
Zvierací záchranári – Hľadá sa šteniatko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Hľadá sa šteniatko

Zvierací záchranári

Hľadá sa šteniatko

Napísala Sue Mongredien

Ilustroval Jon Davis

FFRAGMENT

„Ahoj, Loptoš!“ Bol piatok popoludní. Deväťročná Emka Wilsonová vyšla zo školy a rozbehla sa po príjazdovej ceste k bráne. Tam na ňu čakalo jej nádherné šteniatko kokeršpaniela. Keď ju videlo prichádzať, začalo vrtieť našuchoreným bielym chvostíkom a jeho obrovské hnedé oči žiarili radosťou.

Hav! zaštekalo a napälo vôdzku, akoby sa už nemohlo dočkať, kedy bude s ňou.

Hav, hav!

Emka hodila školský batoh na trávnik, čupla si, objala šteňa a búrlivo sa s ním vítala. Maznala sa s ním, strapatila mu

hebkú hnedobielu sršť a škrabkala ho medzi dlhými zamatovými uškami. Loptoš jej zasa oblizoval tvár – Emku chladil na líci jeho vlhký čierny ňufáčik – a chvostíkom vrtel dokonca ešte rýchlejšie. Naozaj to bolo najroztomilejšie šteniatko *zo všetkých* a jej najlepší kamarát na celom svete.

„Ahoj, Emka,“ začula mamičkin pobavený hlas.

Emka zdvihla hlavu. Keď uvidela, ako tam mamička stojí s Jarkom, jej bračekom, ktorý mal päť rokov, usmiala sa.

„Ahoj, mami. Ahoj, Jarko,“ pozdravila Emka, postavila sa a objala mamičku.

„Môžem si teraz vziať vôdzku?“

„Samozrejme,“ odvetila mamička.

„Napadlo mi, že by sme mohli využiť pekné počasie a ísť do lesa na prechádzku.“

„Áno!“ zajasal Jarko a Loptoš, len čo začul slovo prechádzka, začal okamžite brechať a poskakovať, akoby súhlasil.

Emka sa usmiala. „Ty vieš, čo *toto* slovo znamená, však?“ Rozosmiala sa a pohladkala ho po chrbte. „Je to tvoje najobľúbenejšie slovo na svete!“

„Myslím, že dnes sa naučil niekoľko ďalších obľúbených slov,“ povedala mamička, keď sa vybrali na ulicu. „Napríklad syrové tyčinky.“

Loptoš ihneď zabrechal.

„Ako to myslíš?“ začudovala sa Emka.

„Popoludní som upiekla syrové tyčinky,“ vysvetlila mamička, „a nechala som ich vychladnúť na stole. Keď vtom niekto zazvonil...“

„Ahááá.“ Emka sa rozosmiala. Okamžite jej bolo jasné, ako to dopadlo.

„Hádaj, kto sa vyškriabal na stôl, keď som šla otvoriť... a potom štyri tyčinky zjedol?“ dokončila mamička.

Loptoš znovu zabrechal, akoby hrdo hovoril: *Ja. Urobil som to ja! Som jednoducho šikovný!* Emka sa zachichotala. „Veď sa aj volá Loptoš,“ vyhrkla láskyplne a zároveň sledovala, ako sa zastavil, aby oňuchal stĺp pouličnej lampy.

Jarko sa zatváril ustarostene. „Zostali ešte nejaké tyčinky?“ spýtal sa.

Mamička mu prehrabla vlasy. „Kopa,“ upokojila ho, „a všetky už sú schované v škatuľke, aby sa k nim nijaké šteniatka

nedostali. Okrem týchto dvoch, ktoré som so sebou vzala pre prípad, že by tu boli nejaké maškrtné deti...“

„Ja!“ ihneď vykrikol Jarko.

„Vďaka, mami,“ povedala Emka a odhryzla si z tyčinky. Trochu zaťahala za vôdzku.

„Poď, Loptoš, prestaň ňuchať.“ Loptoš bol veľmi zvedavý, a preto sa rád zastavoval a oňuchával úplne *všetko*: žihľavy, múr, odpadky... Aby sa dostal k mimoriadne zaujímavej bránke alebo k živému plotu, často prudko zmenil smer priamo pred Emkinými nohami a ona vinou jeho dychtivosti niekoľko ráz takmer spadla.

Emke to však neprekážalo. Loptoš bol taký zábavný a roztomilý, že mu dokázala všetko odpustiť. Od chvíle, keď na jej deviate narodeniny navštívili útulok pre zvieratá a ona ho prvý raz uvidela, ju úplne očaril. Vtedy bol Loptoš maličká hnedobiela chlpatá guľôčka s hebkým guľatým bruškom

a s našuchoreným chvostíkom. Keď k nej so vzrušeným havkaním a s veľkými, lesklými očami podišiel na neistých labkách, Emka sa doňho na prvý pohľad zamilovala. „Tento sa mi páči najviac,“ oznámila a zdvihla ho zo zeme. „Pozri, mami!“

„Myslím, že on si ťa vybral tiež,“ povedala mamička so smiechom, pretože Loptoš vystrčil ružový jazýček a oblizol Emke tvár.

Museli počkať osem týždňov – bolo to najdlhších osem týždňov v Emkinom živote! –, kým boli šteniatka natoľko veľké, aby sa zaobišli bez svojej mamičky, dobráckej sučky, na ktorú tiež čakal nový domov. Konečne si Emka mohla Loptoša vyzdvihnúť. Čoskoro sa stal členom rodiny. Teraz mal takmer šesť mesiacov a krátke nôžky aj našuchorený chvostík sa mu predĺžili. Emka si už skoro ani nepamätala, aké to bolo predtým, než si ho priniesli

domov. S Loptošom bol život v každom prípade oveľa zábavnejší.

„Dobrý psík,“ povedala Emka povzbudivo, keď bežal vedľa nej. „To je ono. K nohe!“

Spolu s oteckom práve začali vodiť Loptoša na výcvik do škôlky pre šteňatá, kde sa ho Emka snažila naučiť rôzne povely. Zatiaľ mal za sebou dve lekcie, ale obe sa skončili katastrofálne. Počas tej prvej sa Loptoš chcel len hrať s ostatnými šteňatami. Bol taký kamarátsky, že na ne stále skákal, oňuchával ich a radostne vrtel chvostíkom, akoby ich zdravil. Tiež stále brechal. A na konci výcviku sa vycíkal na dlážku...

Trénerka sa našťastie len usmiala. „Na také veci som zvyknutá,“ povedala a podala oteckovi mop. „A priznajme si... Mohlo to byť aj horšie.“

Zatiaľ sa Loptoš naučil sadnúť (s malou pomocou – človek mu musel potlačiť zadoček

dole), zostať na mieste (asi päť sekúnd) a ísť pri nohe. V poslednom čase sa ho Emka snažila naučiť, aby vliezol do košíka. Lenže Loptoš zvyčajne skočil dovnútra, hneď zasa vyskočil a pyšne vrtel chvostíkom, akoby hovoril: *Tak, zvládol som to. Akú hru sa zahráme teraz?*

Len čo prišli do lesa, Emka odopla Loptošovi vôdzku. Vždy keď ho pustila, cítila, že sa trasie od vzrušenia. Sotva bol chvíľku voľný, šťastne zabrechal, rozbehol sa po cestičke a plantavé uši mu poletovali po bokoch ako dve našuchorené hnedé krídla. Oňuchal každý strom, strčil hlavu do králičej nory a dychtivo sledil vo vysokej tráve ako neohrozený prieskumník na výprave.

Emka s Jarkom sa za ním rozbehli a mamička šla za nimi s ich školskými batohmi. Teraz, keď mal Loptoš dlhšie nohy, dokázal utekať veľmi rýchlo. Najmä keď na cestičke pred sebou zazrel veвериčku.

Začal brechať a zadychčane sa rútil k tvorovi s huňatým chvostom – ktorý sa okamžite vrhol k najbližšiemu stromu a ako blesk vybehol hore.

Emka sa rozosmiala. „Ach, Loptoš,“ povedala, keď sa šteňa oprelo prednými labkami o kmeň a s havkaním oznamovalo veвериčke dôležitú správu. „Pod' už!“ zavolala. „Nechaj tú chudinku na pokoji.“

Bol slnečný jarný deň a cez vetvičky listnatých stromov dopadalo na cestičku bodkované svetlo. Narcisy kývali hlavičkami vo vetre a Emka cítila na tvári teplý vzduch. Mamička navrhla, že keď je tak pekne, urobia si dlhšiu vychádzku ako zvyčajne. Všetkým – a predovšetkým Loptošovi – to pripadalo ako veľmi dobrý nápad.

Sotva vyšli zo zákruty, Emka zbadala, že jedno z veľkých prírodných jazierok v tejto časti lesa pokrýva vrstva jasnozeleného žabince. Loptoš si to všimol tiež a vyrazil